

Els amics de les rates voladores

EDITORIAL DEL CUL

Il·lustració: Maria Picassó.

Ja costa que a Manresa tirin endavant algunes iniciatives. De vegades, fins i tot un cop arrencades, encara s'hi ha d'estar a sobre perquè s'acabin... Qui no recorda les interminables obres de la Reforma o, més recentment, les de la baixada dels Drets, que s'han eternitzat. Ara bé, si una cosa és eficient, a part d'Aigües de Manresa, empresa capaç de gestionar-ho tot, són les campanyes de desratització. O sigui, i perquè quedi clar als animalistes, aquelles accions que consisteixen, mitjançant productes químics, a eliminar/reduir/fer desaparèixer/matar les rates en l'entorn urbà per qüestions de salubritat i, com se sap, per evitar la propagació de diferents virus i malalties. Antigament, i per allò de la subsistència de les espècies, els gats eren els encarregats de fer bona part de la feina. Fins que ha arribat el moment que els gats domèstics es tornen mansos i els que viuen al carrer, tan problemàtics com els mateixos rosegadors.

Tot és radicalment diferent quan parlem de coloms. No sabem si pel caràcter bucòlic de l'au que vola lliure, a la nostra ciutat hi ha persones preocupades pel control de la colònia d'aquests animals. Unes bèsties que, tot i ser inofensives aparentment, segons els experts esdevenen autèntiques "rates voladores" portadores de tantes o més infeccions que les rates que, tàcitament, tothom sap que s'eliminen per evitar-ne l'excessiva reproducció. Es veu que els coloms no mereixen aquest mateix tracte. Han de criar fins a deixar el cel manresà com una seqüència de la terrorífica pel·lícula d'Alfred Hitchcock, en què Tippi Hedren corria davant de l'atac en vol rasant de centenars d'ocells amb bec esmolat. Alguns insisteixen a titllar tot plegat d'assassinat. No els jutjarem. Ara, acabar sempre sent notícia per aquests temes, diguem-ne "exòtics", és força lamentable.